

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 371/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., Šoltésovej 2, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. Viktora Ewerlinga, PhD., pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 40 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv podľa čl. 15 a čl. 23 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, práva podľa čl. 7 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, práva podľa čl. 12 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, práv podľa čl. 1, čl. 2, čl. 12 a čl. 13 Dohovoru OSN o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien a práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 12 a čl. 16 Dohovoru OSN proti mučeniu, ako aj pre namietané porušenie čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 5 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície, Topoľčany a jeho uznesením ČVS: ORP305/VYS-TO-2015 Mg z 26. januára 2017, ako aj postupom Okresnej prokuratúry Topoľčany a jej uznesením č. k. Pv 503/15/4406-31 zo 14. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 40 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 3, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 15 a čl. 23 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, práva podľa čl. 7 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, práva podľa čl. 12 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, práv podľa čl. 1, čl. 2, čl. 12 a čl. 13 Dohovoru OSN o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien a práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 12 a čl. 16 Dohovoru OSN proti mučeniu, ako aj pre namietané porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy, čl. 14 dohovoru a čl. 5 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície, Topoľčany (ďalej len „OR PZ“) a jeho uznesením ČVS: ORP305/VYS-TO-2015 Mg z 26. januára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie OR PZ“), ako aj postupom Okresnej prokuratúry Topoľčany (ďalej len „okresná prokuratúra“) a jej uznesením č. k. Pv 503/15/4406-31 zo 14. marca 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka, ktorá bola pozbavená spôsobilosti na právne úkony rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 13 Nc 1112/01-27 z 29. januára 2002, má kombinované zdravotné postihnutie, mentálne postihnutie a poruchu autistického spektra. V období rokov 2010 až 2013 bola prijímateľkou sociálnej služby zo strany Domova sociálnych služieb H[REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka uvádza, že v tomto období s ňou zle zaobchádzali, konkrétne uvádza, že bola najmenej 6-krát zviazaná do kazajky a opakovane bola uzamknutá na izbe počas noci.

útržky zážitkov, resp. slovné hodnotenie iných osôb, avšak bez jej porozumenia situácie, nevie rozlíšiť vlastné zážitky od výpovedí, ktoré počula od svojej matky. Na základe vyššie uvedených skutočností zistených počas vyšetrovania je zrejmé, že nedošlo ku konaniu uvedenom vo výrokovej časti tohto uznesenia a teda nebola naplnená skutková podstata zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 písm. d) Trestného zákona ani iného trestného činu.“

2.3 Proti napadnutému uzneseniu OR PZ podala sťažovateľka v zákonnej lehote sťažnosť. Napadnutým uznesením okresnej prokuratúry bola zamietnutá ako nedôvodná sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na tom základe, že „Rozhodnutie policajta považujem v celom rozsahu za zákonné a opodstatnené...“

Na základe takto vykonaného dokazovania napriek tvrdeniam poškodenej ■■■■■ nebolo preukázané, že by došlo k prejednávaniu skutku. Ani jeden z vypočutých svedkov nepotvrdil zväzovanie ■■■■■ do tzv. zvieracej kazajky ani skutočnosť, že by bola počas noci uzamykaná vo svojej izbe. Navyše zo záverov znaleckého posudku je zrejmé, že intelektový deficit ■■■■■ je natoľko závažný, že nespĺňa ani bazálne kritérium pre vierohodnosť. Pokiaľ ide o námietky poškodenej smerujúce k záverom znaleckého posudku ■■■■■ je potrebné uviesť, že znalecký posudok nemá privilegované postavenie, je iba jedným z viacerých zhromaždených dôkazov a treba ho hodnotiť podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov ako každý iný dôkaz.

Znalec Mgr ■■■■■ znalecký posudok vypracoval potom, ako sa oboznámil s vyšetrovacím spisom a podkladom pre vypracovanie posudku bolo aj samotné psychologické vyšetrenie ■■■■■. V prípade znalca ide o osobu s dlhoročnou praxou, disponuje dostatočnými odbornými znalosťami, na základe ktorých je nepochybne spôsobilý vysloviť fundované znalecké závery. V priebehu vyšetrovania neboli s výnimkou sťažnostných námietok poškodenej produkované žiadne relevantné skutočnosti spochybňujúce závery znaleckého dokazovania. Preto iba výhrady poškodenej, navyše ničím nepodložené, v žiadnom prípade nemôžu byť dôvodom na spochybnenie posudku, resp. na

pribratie iného znalca do konania. Navyše pripomínam že s poukazom na náročnosť vykonaného dokazovania neobstoja ani výhrady poškodenej k dĺžke konania.

S prihliadnutím na takto vykonané dôkazy je potom možné konštatovať, že vykonaným dokazovaním s výnimkou tvrdení poškodenej [REDAKOVANÉ], (ktorá vychádza podľa vlastných tvrdení z informácií od svojej dcéry) neboli zadokumentované žiadne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že sa stal prejednávany skutok. Preto považujem napadnuté rozhodnutie za vecne správne a dostatočne odôvodnené, keďže je možné konštatovať, že nebolo preukázané, že by sa stal skutok, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie.“.

3. Sťažovateľka v sťažnosti argumentuje, že predložila dôveryhodné tvrdenie, že v jej prípade došlo k zlému zaobchádzaniu (angl. *ill-treatment*), a to používaním kazajky, event. iného obdobného telesného obmedzenia a zatváraním na izbe. Používanie telesných obmedzení, najmä kazajok je podľa sťažovateľky neprípustné a predstavuje zlé zaobchádzanie. V jej prípade to bolo umocnené opakovaným zatváraním v izbe, a preto tvrdí, že orgány činné v trestnom konaní mali okolnosti namietaných zásahov do jej základných práv a slobôd vyšetriť. Keďže išlo zo strany zamestnancov zariadenia o úmyselné konanie, motivované snahou sťažovateľku potrestať a keďže prekračuje minimálnu mieru závažnosti, bolo podľa sťažovateľky efektívnou nápravou trestné konanie.

3.1 Sťažovateľka sa nestotožňuje so záverom vyšetrovateľa, že nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty žiadneho trestného činu z dôvodu, že sa skutok nestal. Upozorňuje, že tento záver je postavený iba na výpovediach zamestnancov zariadenia, ktorí majú prirodzene záujem na tom, aby nebolo zlé zaobchádzanie so sťažovateľkou objasnené, keďže by boli v pozícii potenciálne obvinených osôb.

3.2 Sťažovateľka rovnako zdôrazňuje, že je zarážajúce, že obeť trestnej činnosti nebola relevantne vypočutá a nebola reflektovaná jej výpoveď a stanovisko. Dôvodom pre tento postup bolo zdravotné postihnutie sťažovateľky – obeť. Tento dôvod je podľa jej slov diskriminačný a trestné konanie je zaťažené aj pochybením z hľadiska zákazu diskriminácie žien a osôb so zdravotným postihnutím. Tiež podľa sťažovateľky chýbajú výpovede iných osôb, ktoré mohli situáciu vnímať svojimi zmyslami, napríklad iní klienti domova

sociálnych služieb, ktorí by mohli potvrdiť prax zlého zaobchádzania v danom zariadení. Sťažovateľka je presvedčená, že konanie nebolo dôkladné, pretože orgány činné v trestnom konaní neurobili reálny pokus zistiť skutočný stav vecí a spoľahli sa na nepodložené a pravdepodobne nedôveryhodné závery pri rozhodovaní o veci.

3.3 Sťažovateľka argumentuje, že najzávažnejším pochybením je absencia jej zapojenia ako obete trestnej činnosti do vyšetrovania a vyhodnotenie jej výpovede v zmysle voľného hodnotenia dôkazov podľa Trestného poriadku. Z rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní podľa sťažovateľky vyplýva, že ju – obeť trestnej činnosti – vnímali iba ako objekt, a nie ako subjekt s rovnými právami.

3.4 Sťažovateľka zdôrazňuje, že nezapojenie do trestného konania a jej ignorovanie, pokiaľ ide o jej výpoveď, nemôže byť založené na znaleckom posudku. Zastáva názor, že má právo, a to bez ohľadu na jej zdravotné postihnutie, aby jej výpoveď, názory a stanoviská boli plne rešpektované, keďže z logiky veci jej výpoveď môže mať kľúčový význam. Sťažovateľka dodáva, že samotný znalecký posudok, na základe ktorého bola jej výpoveď označená ako nedôveryhodná, je vnútorne rozporný.

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„Súd vyslovuje, že postupom Polície SR, Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície Topoľčany a Okresnej prokuratúry Topoľčany došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky nebyť podrobená mučeniu, neludskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa článku 16 ods. 2 Ústavy SR, článku 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 15 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, článku 7 Medzinárodného Paktu o Občianskych a Politických práv, článku 1,2,12 a 13 Dohovoru OSN o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien, článku 1 ods. 1 a 16 Dohovoru OSN proti mučeniu a k porušeniu práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR.

Súd vyslovuje, že postupom Polície SR, Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície Topoľčany a Okresnej prokuratúry Topoľčany došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na zdravie podľa článku 40 Ústavy SR, článku 8

Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 12 Medzinárodného Paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, článku 23 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, článku 1,2,12 a 13 Dohovoru OSN o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien a článku 1 ods. 1 a článku 16 Dohovoru OSN proti mučeniu.

Súd vyslovuje, že postupom Polície SR, Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície Topoľčany a Okresnej prokuratúry Topoľčany spočívajúcom v neúčinnom vyšetrowaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na účinné vyšetrowanie vyplývajúceho z článkov 16 ods. 2, 19 ods. 1 a 46 ods. 1 Ústavy SR, a článkov 3, 8 a 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článkov 15 a 23 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím a článku a článkov 12 a 16 ods. 1 Dohovoru OSN proti mučeniu.

Súd vyslovuje, že sťažovateľka bola diskriminovaná ako osoba so zdravotným postihnutím a žena, a to v súvislosti s jej právom nebyť podrobená mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu a právom na zdravie, a to v rozpore s článkom 12 ods. 1 Ústavy SR, článkom 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článkom 5 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím a článkov 1, 2, 12 a 13 Dohovoru OSN o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien.

Súd zrušuje rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície Topoľčany, sp. zn. ČVS:ORP3G5/VYS-TO-2015 Mg zo dňa 26.01.2017 o zastavení trestného stíhania vo veci podozrenia zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. d) Trestného zákona a rozhodnutie Okresnej prokuratúry Topoľčany, sp. zn. Pv 503/15/4406-31 zo dňa 14. 3. 2017 o zamietnutí sťažnosti podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Súd priznáva sťažovateľke finančné zadostučinenie v sume 25.000 € (slovom dvadsaťpäťtisíc eur), ktoré sú Okresné riaditeľstvo PZ Topoľčany a Okresná prokuratúra Topoľčany sú povinní vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresné riaditeľstvo PZ Topoľčany a Okresná prokuratúra Topoľčany sú povinní uhradiť trovy konania v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiat

jeden centov) na účet právneho zástupcu sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. “

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po

jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Podstatou výhrad sťažovateľky je, že orgány činné v trestnom konaní nesprávne zastavili trestné stíhanie, keďže podľa jej názoru je v danej veci poškodenou osobou a došlo voči nej k spáchaniu trestného činu obmedzovania osobnej slobody (opakovaným zväzovaním do tzv. zvieracej kazajky a uzamykaním na izbe počas noci) konaním pracovníkov ZSS H [REDACTED], kde bola umiestnená ako prijímateľka tam poskytovanej sociálnej služby od roku 2010 do roku 2013.

8. Ústavný súd predovšetkým podotýka, že pokiaľ ide o právo na súdnu ochranu, uvedené právo nemohlo byť v prerokúvanej veci (vo fáze pred začatím trestného stíhania) vôbec dotknuté. Súčasťou práva na súdnu ochranu totiž nie je právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, aby na základe podaného trestného oznámenia bol orgán činný v trestnom konaní povinný začať trestné stíhanie, či prokuratúra podať obžalobu voči označeným osobám (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Ani z čl. 6 dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Dziedzic proti Poľsku z 25. 11. 2003, č. 50428/99, bod 6; rozsudok vo veci Helmers v. Švédsko z 29. 10. 1991, č. 11826/85, bod 29; rozsudok vo veci Kusmierek v. Poľsko z 21. 9. 2004, č. 10675/02, bod 48]. V tejto časti je preto potrebné sťažnosť považovať v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde za zjavne neopodstatnenú a je potrebné ju z tohto dôvodu odmietnuť.

9. Ústavný súd si je vedomý judikatúry ESLP, ktorú reflektoval aj vo svojej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej zlyhanie štátu pri vyšetrowaní niektorých trestných činov môže viesť k porušeniu čl. 2 (pozri napr. rozsudok Veľkého senátu vo veci McCann a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 27. 9. 1995, č. 18984/91, bod 161, alebo rozsudok Isayeva, Yusupova a Bazayeva proti Rusku z 24. 2. 2005, č. 57947/00, body 209 – 213),

čl. 3 (rozsudok vo veci Assenov a ďalší proti Bulharsku z 28. 10. 1998, č. 24760/94, bod 102; podobne nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 70/01 z 27. júna 2003), čl. 4 (rozsudok vo veci Rantsev proti Cypru a Rusku zo 7. 1. 2010, č. 25965/04, bod 288) a výnimočne tiež k porušeniu sťažovateľkou označeného čl. 8 dohovoru.

9.1 Pri zásahu do práva zaručeného čl. 8 dohovoru však ESLP vyžaduje trestnoprávnu ochranu len veľmi výnimočne. Pozitívny záväzok štátu viest' účinné vyšetrovanie sa vzťahuje len na veľmi závažné zásahy do samotnej podstaty tohto práva („*where fundamental values and essential aspects of private life are at stake*“ – pozri rozsudok vo veci X a Y proti Holandsku z 26. 3. 1985, č. 8978/80, bod 27; ďalej napr. rozsudok vo veci Söderman proti Švédsku z 12. 11. 2013, č. 5786/08, body 82 – 85). Takými sú predovšetkým vážne zásahy do fyzickej či psychickej integrity, ako sú napríklad prípady domáceho násillia (rozhodnutie vo veci M. T. a S. T. proti Slovensku z 29. 5. 2012, č. 59968/07, body 58 a 64), sexuálneho násillia (pohlavné zneužívanie či znásillnenie, pozri napr. rozsudok vo veci X a Y proti Holandsku z 26. 3. 1985, č. 8978/80, bod 27) či fyzického násillia voči skupinám vyžadujúcim špeciálnu ochranu, ako sú napr. deti (rozsudok vo veci Remetin proti Chorvátsku z 11. 12. 2012, č. 29525/10, bod 91). V ostatných prípadoch postačí ochrana prostriedkami iných právnych odvetví.

9.2 V sťažovateľkinej veci vzhľadom na skutkové okolnosti a prebehnuté vyšetrovanie orgánov činných v trestnom konaní je potrebné dospieť k záveru, že OR PZ a okresná prokuratúra správne ustálili, že nedošlo k spáchaniu akéhokoľvek trestného činu voči sťažovateľke, a správne poukázali, že počas vyšetrovania nebolo preukázané také konanie konkrétnych pracovníkov ZSS H [REDACTED], ktoré by bolo spôsobilé založiť naplnenie skutkovej podstaty niektorého trestného činu v zmysle Trestného zákona, a teda že vo veci sťažovateľky nedošlo k spáchaniu označeného trestného činu obmedzovania osobnej slobody, a preto postupom OR PZ a jeho napadnutým uznesením, ako aj postupom okresnej prokuratúry a jej napadnutým uznesením nemohlo dôjsť ani k zásahu do tzv. procedurálneho aspektu označených hmotných práv sťažovateľky a sťažnosť je aj v tomto smere v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnená a je potrebné ju z tohto dôvodu odmietnuť.

10. Ústavný súd ak obiter dictum poukazuje na to, že podľa zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (konkrétne podľa § 10 ods. 1; ďalej len „zákon o sociálnych službách“) účinného od 1. januára 2009 v prípade, ak je priamo ohrozený život alebo priamo ohrozené zdravie prijímateľa sociálnej služby alebo iných fyzických osôb, možno použiť prostriedky obmedzenia prijímateľa sociálnej služby, a to len na čas nevyhnutne potrebný na odstránenie priameho ohrozenia. Ako prostriedok telesného obmedzenia je možné použiť špeciálne úchopy, umiestnenie prijímateľa sociálnej služby do miestnosti, ktorá je určená na bezpečný pobyt alebo použite liekov: „Za prostriedky telesného obmedzenia sa považuje zvládnutie situácie podľa odseku 1 druhej vety použitím rôznych špeciálnych úchopov, umiestnením prijímateľa sociálnej služby do miestnosti, ktorá je určená na bezpečný pobyt alebo použitím liekov na základe pokynu lekára so špecializáciou v špecializačnom odbore psychiatria.“ (§ 10 ods. 3 zákona o sociálnych službách). A teda aj keby došlo (dochádzalo) počas pobytu sťažovateľky v ZSS H[REDACTED] k jej umiestneniu do samostatnej miestnosti zo strany pracovníkov ZSS H[REDACTED] (čo však nebolo počas vyšetrovania preukázané), takéto konanie zo strany pracovníkov ZSS H[REDACTED] by nebolo možné bez ďalšieho považovať za trestný čin obmedzovania osobnej slobody, ale o zákonný (resp. zákonom predpokladaný a aprobovaný) postup pracovníkov ZSS H[REDACTED] voči sťažovateľke ako prijímateľke sociálnej služby v tomto zariadení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017